

drages ind i det Net af Arealer, der forsyne den europæiske Verden med Agerbrugsprodukter! Er der ikke Sandsynlighed for, at Værdien af Agerbrugsprodukterne kan falde derved, at det bliver lettere at frembringe dem? Jeg tror ikke, at man kan vente, at Kornpriserne i Fremtiden ville være sikrere end Penge, og jeg kan derfor ikke tilraade, at der her gjøres Forffjel mellem Korn- og Pengeafgifterne. Som den ærede Finantsminister vil erindre, var det udelukkende det Hensyn, som bevirkede, at man gik høiere end de kongelige Obligationers Kurs. Det ærede Medlem derovre (Thorup), som dog var tilfreds med, at vi kom frem med Lovforslaget, fandt, at vi vare for strenge imod Yderne, og det vil maasse det store Flertal af Thinget ogsaa finde. Jeg vil i saa Henseende minde om forskjellige Forslag til Kapitalisation, som herfra ere gjorte. Nogle have villet kapitalisere med Nogleogtyve, men man har set Tal bringes frem som 12, 15, 16; det har været det Almindelige, der har været foreslaaet. Læger jeg ikke feil — jeg husker det ikke bestemt — blev der i Landbokommissionen i 1849 foreslaaet 20 eller 22; men isald min Guldommelse ikke fuldstændigt skuffer mig, var det ialtsald mindre, end hvad vi her foreslaa. Jeg skal ikke tale om andre Lande, hvor man er gaaet langt mildere tilværks. Jeg tror saaledes ikke, at det kan siges, at vi have været for milde imod Tiendeyderne, som den høitærede Minister mente. Paa den anden Side tror jeg, at de kongelige Obligationers Kurs er et meget godt Middel til at bestemme Prisen. Deres Kurs betegner dog nogenlunde den almindelige Rente, altsaa de Vilkaar, paa hvilke de Bedkommende paa en saa fortrinlig fast Prioritet ordentligvis kunne være sikre paa at faae Penge at laane. Saavidt jeg stod det ærede Medlems Foredrag fra Belle Amt (Th. Nielsen) — jeg hørte det ikke ganske — talte han om, at Folk bleve stillede saaledes, at de fik Kapitaler, som kunde opsiges; men det ærede Medlem vil see, at den Maade, hvorpaa vi have tænkt os at hjælpe, er ved en Bemyndigelse til visse Pengeinstituter netop saaledes, at de ikke skulle kunne opsiges, men kun amortiseres meget langsomt med en meget ringe aarlig Amortisering. Den høitærede Fi-

nantsminister mente iøvrigt, at Statskassen vilde have noget Tab ved denne Historie. Det var især, fordi de fluktuerende Forhold vare imod Statskassen efter vort Forslag. Den ærede Finantsminister udviklede da en saadan Situation saaledes, at det i det Hele taget var tilbagegaaende Forhold. Dieblisset i Forveien havde den ærede Minister, hvis jeg mindes ret, talt om, hvorledes Forholdene vare stærkt fremadskridende. Man kunde nu mene, at disse to Ting kunde opveie hinanden, og at Ministeren, der nylig havde talt om fremadskridende Forhold, ikke havde Grund til at vente Tilbagegang. Men vil den ærede Minister have dette forandret, er der Intet i veien for at sætte en bestemt Arrække af Kornpriser. Saa ere vi ude over den Banfælighed. Ligeledes vil man kunne sætte en bestemt Kurs paa Obligationerne, efter som de nu ere. Vi kunne meget godt slaa Noget fast, saa er den Banfælighed og Usikkerhed borte fra Statskassen. Der kan siges Noget for og imod; jeg har ikke anset det for rigtigt; men skulde det iøvrigt finde Tilslutning i Thinget, skal jeg ikke være utilbøielig til at gaa ind derpaa. Jeg skal ikke forfølge den ærede Ministers Bemærkninger om Skatterne; hvis den ærede Minister vil se paa Forslaget, saa tror jeg, at han vil finde, at Skatterne ere indbefattede derunder. Jeg tror ikke, at det er nogen Mangel ved vort Forslag, at det ikke er vidtlostigere end nødvendigt, og den ærede Minister maa dog vide, at Folk som min Medforslagsstiller og jeg, der have bestjæftiget os saameget med den Slags Materier, ikke godt kunne have overset Skatterne. Vi have ganske vist ogsaa drøftet dette Spørgsmaal, men vi have troet, at det laa under Lovforslaget. At sætte det udtrykkelig ind er umødvendigt, naar Udtrykkene ere saa vide, at de kunne omfatte dem. Dnffer den høitærede Minister nærmere Bestemmelser derom, hvilket der maasse i en eller anden Henseende kunde være Anledning til, har jeg for mit Bedkommende Intet derimod at indvende. Nu er Spørgsmaalet: Skulle vi lade Staten træde til, eller ikke? Vi kunne, som sagt, ogsaa opnaa de væsentligste Fordele ved at indrette et specielt Kreditinstitut eller lade en eller anden Kreditbank